

Republika Hrvatska
Županijski sud u Rijeci
Žrtava fašizma 7
51000 Rijeka

Poslovni broj: GŽ-1461/2021-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Županijski sud u Rijeci, u vijeću sastavljenom od sudaca Ksenije Dimec, kao predsjednika vijeća, Larise Gačanin, kao suca izvijestitelja i Ive Smokvina Dadasović, kao člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Techcom GmbH iz Münchena, Leonrodstrasse 58, Njemačka, OIB 23444430505, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Kallay&Partneri d.o.o. Zagreb, protiv tuženika 1. Adria Čelika d.o.o. Kaštel Sućurac "u stečaju", Cesta dr. Franje Tuđmana 78, OIB 34606600284, zastupanog po stečajnoj upraviteljici Dinki Trumbić, a ova po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Krka&Krka d.o.o Split i 2. Centra za kombinirani transport Zagreb d.d. Zagreb, Trg Senjskih uskoka 7-8, OIB 49800593791, zastupanog po punomoćniku Zoranu Badovincu, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude i rješenja Općinskog suda u Splitu, poslovni broj: P-1338/2018 od 12. veljače 2021., u sjednici vijeća održanoj 2. prosinca 2024.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se žalba tužitelja, kao neosnovana te potvrđuje presuda Općinskog suda u Splitu, poslovni broj: P-1338/2018 od 12. veljače 2021.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova žalbenog postupka.

III. Odbija se zahtjev tuženika Centra za kombinirani transport Zagreb d.d. za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu.

r i j e š i o j e

I. Odbija se žalba tužitelja, kao neosnovana te potvrđuje rješenje sadržano u presudi Općinskog suda u Splitu, poslovni broj: P-1338/2018 od 12. veljače 2021., u točki I. izreke te dijelu točke II. izreke kojim se nalaže tužitelju naknaditi trošak postupka tuženiku Adria čelik d.o.o. u iznosu od 309.262,50 kn te tuženiku Centar za kombinirani transport Zagreb d.d. u iznosu od 515.437,50 kn.

II. Djelomičnim prihvaćanjem žalbe tužitelja preinačava se rješenje sadržano u presudi Općinskog suda u Splitu, poslovni broj: P-1338/2018 od 12. veljače 2021., u dijelu točke II. izreke kojim se nalaže tužitelju tuženiku Centar za kombinirani transport Zagreb d.d. naknaditi trošak postupka od 19.681,25 kn te rješava:

Odbija se zahtjev tuženika Centar za kombinirani transport Zagreb d.d. za isplatu naknade troška postupka od 19.681,25 kn.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom je presudom odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje nedopuštenom ovrhe na pokretninama u vlasništvu tužitelja (čelične šipke - rebrasti betonski čelik, Fi 12mm x 12 m, ukupno 1.000,086 kg te čelične šipke - rebrasti betonski čelik, Fi 14 mm x 12 m, ukupno 955.070,00 kg) pokrenute 11. rujna 2014. temeljem ovršne isprave pred Općinskim sudom u Splitu, poslovni broj Ovr-5034/14, u kojoj je doneseno rješenje o ovrši 12. rujna 2014., kao i zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka.

2. Rješenjem sadržanim u prvostupanjskoj presudi odbačena je tužba u dijelu zahtjeva za isplatu 5.996.739,00 kn te je tužitelju naloženo prvotuženiku naknaditi trošak postupka od 309.262,50 kn, a drugotuženiku od 535.118,75 kn.

3. Protiv tih odluka žalbu podnosi tužitelj, pozivom na sve žalbene razloge iz čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91., 91/92., 111/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 43/13. i 89/14., 70/19., 80/22, dalje ZPP) te predlaže pobijane odluke preinačiti, podredno ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

4. Odgovorom na žalbu drugotuženik osporava žalbene navode te predlaže odbiti žalbu i potvrditi pobijane odluke.

5. Predmet spora zahtjev je tužitelja za utvrđenje nedopuštenosti ovrhe na pokretninama ovršenika, ovdje prvotuženika, koja se vodi pred Općinskim sudom u Splitu, posl.br. Ovr-5034/14, budući da tužitelj ističe da je upravo on vlasnik pokretnina na kojima se ovrha provodi, kao i zahtjev tužitelja za isplatu 5.996.739,00 kn te troškova ovršnog postupka.

6. Prvostupanjski sud navodi da je tužitelj, kao treća osoba u ovršnom postupku istaknuo da je vlasnik pokretnina koje su predmetom ovrhe te je iz tog razloga bio upućen na patnicu radi utvrđenja nedopuštenosti ovrhe. Prijedlog za ovrhu drugotuženika od 11. rujna 2014. da je sadržajno u skladu s odredbama iz čl. 29. Ovršnog zakona („Narodne novine“ br. 112/12, 25/13, 93/14, 73/17, 131/20, 114/22 dalje OZ), odnosno podoban za ovrhu i utemeljen na javnobilježničkoj ispravi, kao valjanoj ovršnoj ispravi, u smislu odredbi iz čl. 23. OZ-a te sadrži sve elemente koji su neophodni za zakonito određivanje i provedbu ovrhe.

7. Drugotuženik da je 3. studenog 2014. pljenidbenim popisom i istodobnom procjenom pokretnina sastavljenim i provedenim po sudskom ovršitelju, u smislu odredbe iz čl. 143. OZ-a stekao založno pravo na tim stvarima, uz napomenu kako među strankama nije sporno da je drugotuženik otpremnik i to temeljem ugovora o poslovnoj suradnji, sklopljenog s prvotuženikom. Čl. 868. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje ZOO) da je propisano da

otpremnik, radi osiguranja naplate svih tražbina nastalih u svezi s ugovorom o otpremi, ima založno pravo na stvarima predanim radi otpremanja i u vezi s otpremanjem, sve dok ih drži ili dok posjeduje ispravu s pomoću koje može njima raspolagati.

8. Drugotuženik da je, i prije pokretanja ovršnog postupka dopisima od 27. kolovoza i 2. rujna 2014. obavijestio prvotuženika o aktiviranju prava zadržavanja predmetnih pokretnina, radi osiguranja dospjele tražbine te namjeri naplate iz vrijednosti zadržane robe te konačno, drugotuženik da je na sudskoj javnoj dražbi održanoj 6. ožujka 2015. istakao najpovoljniju ponudu te mu je sud rješenjem dosudio predmetne pokretnine u cijelosti.

9. Posebno ističe da tužitelj, koji je ujedno i osnivač prvotuženika, nije dostavio dokaze koji bi stav suda osporili ili ga doveli u sumnju, a na tužitelju da je teret dokazivanja, kako to propisuje odredba čl. 7. st. 1. ZPP-. Tužitelj da u tijeku ovršnog i ovog postupka ističe nedopuštenost ovrhe, a kao razlog tomu navodi kako je isključivi vlasnik predmetnih pokretnina, međutim u vrijeme pokretanja ovršnog postupka i donošenja rješenja o ovrsi pa i nakon toga, na okolnost osnovanosti svojih tvrdnji ne prilaže pravomoćnu presudu, javnu ispravu ili javno ovjerovljenu privatnu ispravu, kao jasne dokaze, niti su njegovi činjenični navodi općepoznati ili se mogu utvrditi primjenom pravila o zakonskim predmnjevama.

10. Tek 14. studenog 2014. da su zaprimljeni žalba prvotuženika i prigovor tužitelja, izjavljeni protiv rješenja o ovrsi, u kojima se prvi put dovodi u sumnju vlasništvo na predmetu ovrhe te spominje treća osoba, odnosno tužitelj, kao navodni vlasnik predmetnih nekretnina, ali u prilog tome nema isprava koje bi potkrijepile takve navode. Dopis tužitelja upućen drugotuženiku putem e-pošte dana 5. rujna 2014. kojim ga obavještava kako pravo zadržanja na predmetnim pokretninama ne postoji jer zadržana roba nije u vlasništvu prvotuženika, već u isključivom vlasništvu tužitelja, nije i ne može biti zakonom propisana isprava kao dokaz o stvarnom ovlaštenju treće osobe i u ovoj parnici da nema pravnog značaja.

11. Prvostupanjski sud ocjenjuje da se radi o pismenu bez valjanog činjeničnog i dokaznog uporišta te da ga drugotuženik nije trebao uzeti u obzir kao pravno relevantnog, a ističe da je drugotuženik, kao sudionik ugovora o poslovnoj suradnji, kontinuirano i u skladu s preuzetim obvezama, obavljao za prvotuženika poslove otpremnika, odnosno poslove međunarodnog otpremništva, carinskog zastupanja i prometno-agencijskih poslova u vezi otpreme i dopreme robe svog nalogodavca, stoga da se ne nalazi razlog zbog čega je u odnosu na predmetne pokretnine trebao dovoditi u sumnju prvotuženika kao njihovog vlasnika, poglavito kraj činjenice da je upravo tužitelj osnivač prvotuženika te bi bilo životno i očekivano i u duhu dobre poslovne suradnje, da je prvotuženik na primjeren i pravodoban način obavijestio drugotuženika o stvarnom vlasništvu predmetnih pokretnina, ukoliko je to doista bio tužitelj, no o tome da nema traga.

12. Pri tom prvostupanjski sud ocjenjuje i držanje prvotuženika prilikom popisa i pljenidbe predmeta ovrhe po službenoj osobi suda dana 3. studenoga 2014., budući da iz priloženog zapisnika proizlazi kako je taj postupak proveden u nazočnosti punomoćnika prvotuženika, koji tom prilikom nije iskazao nikakve primjedbe, a pogotovo spomena na okolnost vlasništva popisanih, procijenjenih i zaplijenjenih

stvari. Stoga ocjenjuje da drugotuženik u trenutku stjecanja založnog prava na popisanim pokretninama nije znao niti je morao znati za razlog zbog kojeg bi ovršni postupak bio protivan zakonu i time nedopušten, budući da je tek nakon toga, odnosno 14. studenog 2014. zaprimljena žalba prvotuženika i prigovor tužitelja.

13. Posebno se ističe da je i ovršni sud uputio tužitelja u parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, jer je ocijenio kako njegovi navodi nemaju valjane dokazne i zakonske osnove.

14. Stoga, prvostupanjski sud utvrđuje kako nema dokaza da je drugotuženik postupao nesavjesno ili nepošteno, a pored toga da nema dokaza da je ovršni postupak vođen u suprotnosti sa zakonskim odredbama i tužitelj da nije dokazao osnovanost navoda iz prigovora zbog kojih je upućen u ovu parnicu te odbija tužbeni zahtjev.

15. U odnosu na podredni tužbeni zahtjev, postavljen radi isplate iznosa od 5.996.739,00 kn te radi isplate troška ovršnog postupka, ističe da tužitelj u svom prigovoru od 13. studenog 2014. pobija rješenje o ovrsi isključivo iz razloga postojanja prava koje sprječava ovrhu, odnosno ističe svoje pravo vlasništva na pokretninama koje su predmet ovrhe i zbog tog je razloga upućen na parnicu, a što da znači da je u predmetnom parničnom postupku bio ovlašten podnijeti tužbu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, a ne i radi isplate novčanog iznosa, jer se takav zahtjev temelji na činjenicama koje nisu bile iznesene u prigovoru protiv rješenja o ovrsi. Stoga sud da ne može dopustiti raspravljanje i odlučivanje izvan utvrđenih granica te u dijelu kojim se zahtijeva isplata gore označenog iznosa i troška ovršnog postupka odbacuje tužbu.

16. Odluku o troškovima postupka temelji na čl. 154. st. 1. ZPP-a.

17. Donošenjem pobijanih odluka nije počinjena niti jedna od bitnih povreda postupka na koje ovaj sud, temeljem čl. 365. st. 2. ZPP-a, pazi po službenoj dužnosti pa niti povreda iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a budući da su u odlukama izneseni jasni razlozi za njihovo donošenje te ih je moguće ispitati.

18. Primarno valja istaknuti da pravilno prvostupanjski sud zaključuje da stranka tužbu, kojom pokreće parnicu na koju je upućena od strane ovršnog suda, može temeljiti samo na razlozima koje je istaknula u žalbi/prigovoru u povodu kojeg je upućena u parnicu pa dakle, kada je tužitelj u parnicu upućen iz razloga, koje je u žalbi isticao, upravo je u ovoj parnici morao dokazati te svoje tvrdnje, a što nije, kako to valjano zaključuje i prvostupanjski sud.

19. U tom kontekstu pravilno prvostupanjski sud nije dopustio preinaku tužbenog zahtjeva, nakon zaključenja prethodnog postupka, kojom tužitelj traži utvrđenje prava vlasništva predmetnih nekretnina i odbacio je zahtjev za isplatu.

20. Svakako da stranka u postupku može istaknuti više zahtjeva, bilo kumulativnih bilo eventualno kumuliranih, no pravilno je prvostupanjski sud ocijenio da u konkretnom postupku tužitelj nije ovlašten podnijeti zahtjev za isplatu, obzirom da je na parnicu upućen radi proglašenja ovrhe nedopuštenom iz istaknutog razloga – vlasništva predmeta ovrhe.

21. Obzirom na žalbene navode ističe se da je pravo vlasništva predmetnih pokretnina činjenica koju prvostupanjski sud utvrđuje u predmetnom postupku proglašenja ovrhe nedopuštenom, kao prethodno pitanje, jer je to razlog zbog kojeg je tužitelj upućen na parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, a ne radi utvrđenja prava vlasništva pokretnina.

22. Ugovor o poslovnoj suradnji na koji se tužitelj poziva, a temeljem kojeg prvotuženik od tužitelja dobivenu sirovinu prerađuje u novi proizvod, nije dokaz vlasništva. U svakom slučaju prerađenom sirovinom nastaje nova stvar, što ističe prvostupanjski sud.

23. Čl. 116. st. 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 90/10., 143/12., 152/14. – dalje: ZV) propisano je da se vlasništvo pokretne stvari stječe predajom te stvari stjecatelju u samostalan posjed na temelju valjano očitovane volje dotadašnjeg vlasnika usmjereno na to da njegovo vlasništvo prijeđe na stjecatelja.

24. Predajom predmetnih pokretnina u posjed prvotuženiku, temeljem ugovora o poslovnoj suradnji na koji se tužitelj poziva, prvotuženik je stekao vlasništvo nad tim pokretninama, a tužitelj nije dokazao da bi iste ikada uopće i bile u njegovom posjedu.

25. Prihvaća se i zaključak prvostupanjskog suda koji se temelji na činjenici da je prvotuženik na održanom ročištu povodom popisa i pljenidbe stvari istaknuo putem svog punomoćnika da su to njegove stvari, a nije zanemariva niti činjenica da je upravo tužitelj osnivač prvotuženika te mu kao takvom, te okolnosti nisu mogle ostati nepoznate – dakle da predmetne pokretnine predstavljaju vlasništvo tvrtke koje je upravo on osnivač.

26. Svakako da tužitelj nije imao zakonsko ovlaštenje istaknuti svoj prigovor prije nego što je sudski ovršitelj popisao pokretnine prvotuženika, no ova okolnost za tužitelja, kao osnivača prvotuženika, nije ona okolnost koja bi tužitelju uskratila saznanje o vlasništvu predmetnih pokretnina koje je upravo on predao prvotuženiku kao sirovinu.

27. U tom kontekstu i ovaj sud provođenje financijsko-knjivodstvenog vještačenja i ovaj sud ocjenjuje nepotrebnim.

28. Tužitelj je, predmetne pokretnine predao u posjed prvotuženiku s ciljem prerade u novi proizvod – dakle temeljem tog ugovora prvotuženik stječe u vlasništvo sirovinu, a preradom tužitelj treba steći novu stvar.

29. Činjenica da bi predmetne pokretnine bile prodane u ovršnom postupku, po ocjeni ovog suda ne znači da bi stoga predmetni postupak trebalo obustaviti ili odbiti tužbeni zahtjev, jer tužitelj svakako ima pravni interes da se utvrdi kako je ovrha bila nedopuštena jer bi mu pozitivan rezultat bio osnova za ostvarenje potraživanja po drugom osnovu.

30. Pravilna je i odluka o troškovima postupka, osim u dijelu na koji tužitelj ukazuje žalbom, budući da je prvostupanjski sud u odnosu na pravilno opisane

radnje pogrešno zbrojio vrijednosti te je na taj način drugotuženiku dosudio 19.681,25 kn više. Stoga je u tom dijelu preinačena odluka o troškovima postupka.

31. Tužitelju, budući da je samo u neznatnom dijelu uspio u žalbenom postupku, i to u odnosu na sporednu tražbinu – trošak postupka, nije priznat trošak žalbenog postupka, analognom primjenom čl. 154. st. 5. ZPP-a.

32. Drugotuženiku nije priznat trošak sastava odgovora na žalbu, budući da se ne radi o trošku koji bi bio potreban za vođenje postupka (čl. 155. ZPP-a).

33. Slijedom svega navedenog temeljem čl. 368. st. 1. i 380. toč. 2. ZPP-a odlučeno je kao u izreci.

U Rijeci 2. prosinca 2024.

Predsjednik vijeća

Ksenija Dimec

Dokument je elektronički potpisan:

Ksenija Dimec

Vrijeme potpisivanja:

04-12-2024

09:38:26

DN:
C=HR
O=ŽUPANIJSKI SUD U RIJECI
2.5.4.97=#0C1156415448522D323238383313234353030
OU=Signature
S=Dimec
G=Ksenija
CN=Ksenija Dimec

Broj zapisa: **9-3086f-fef53**

Kontrolni broj: **0ca3c-653ed-07ae1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Ksenija Dimec, O=ŽUPANIJSKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.